

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Maskeradeballet i Danmark 1808. Et Syn

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Maskeradeballet i Danmark 1808. Et Syn", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 7. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1808_76-txt-shoot-idm271.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saa stod jeg gennem Seklers Aar,
I Manddoms fulde Styrke.
Kraft var min Søn, Blufærdighed
Min fagre, rene Datter.
Naar Bølgen slog i Syd og Vest
Mod fjerne Landes Kyster,
Mit Navn den bar, og Fejghed skjalv
I stolte Marmorsale.
8Hovmodig paa sin brede Bænk
Som Havets Dronning troner
Nu Bretland ; men i Jernet spændt
Hun ved min Fod har hvilet.

Jeg slumred': Valmusaften gød
En Trolldom paa mit Øje
Mit Navn forglemtes, paa min Ryg
Opkravled kaade Dverge.
Jeg vaagned', saa, og skjalv, men frem
Jeg raabte mine Sønner:
Med Staal i Bryst og Staal i Haand,
De tæmmed kaade Dverge.

Jeg ældedes - En Søn af Skjold ,
(End staaer han ved min Side.)
Genfødte mig, og Ungdoms Blod
Alt varmede mit Hjerte.
Da kom fra Vesterled en Vind,
9Saa lun som Vestenvinde.
Ak! Storm den blev, bortrev min Krands
Som dulgte hvide Lokker.
Naar Bølgen, som mit stolte Navn
Henbar til fjerne Lande;
I Syd og Vest nu slaar mod Kyst,
Den bærer - mine Sukke.

Jeg raaber mine Sønner frem.
Ak! Faa er de som høre,
I Blødheds Favn og Lystens Skød,
De slumrende sig velte.
Se! tomme Herrens Templer staa,
Og Støvet ej vil knæle
I Støvet ned for Støvets Gud,
At angre sine Synder.
Ak! Mine Børn det er, som saa
foragte Himlens Konge,
10Som se mig syg, og springe dog
Med Lyst i Gøglerhammen.

O! Rejs dig dog, nedsjunkne, faldne Slægt!
Mod Himlen op fra Blødheds fule Leje!
Husk Du udsporang af Nordens Kæmpeæt,
Til Daad, og ej til Sydens kæln Vellyst!
O kaster dog den fæle Gøglerham!
O dæmper dog de vilde Glædestoner!
Ombytter Prunk med festlig Sørgedragt
Og ganger hen i Herrens Hus at bede!
Med hellig Sang, det fromme Hjertes Bøn
Sig hæver da paa Andagts Luevinge,
Og Ungdoms Kraft nedstiger i min Barm,
Fra Ham, som holdt mig rejst i lange Tider.

Da, hvæs o Mand! paa hellig Alterfod
Dit tunge Sværd, til Bretlands Skjold at kløve,
Og sværg da Had til Sydens lumske Gift,
11Til Vellyst, Pragt, og Guldets dorske Glimmer!
Men Kvinde! Du som Herren af sin Sol
En Straale gav for Mandens Bryst at varme,

Kys Altrets Fod, og sværg ved Straalen selv
At ej med den Du mer min Søn vil daare;
At du med Smil vil nære Himlens Ild
Og svale med din Taare Jordens Flamme;
At med din Haand Du huld vil klæde mig,
Og vandre frem som ærbar Dannekvinde!
Naar Bølgen da mod Syd og Vest henruller,
Og naar den slaar mod fjerne Landes Kyst;
Da atter skal den, som i Oldtids Dage,
Henbære did mit næsten glemte Navn.

O Søn! O Datter! hør en Faders ømme Stemme!
O! Hører dog, imens det end er Tid,
Før, dræbt af Sorg og Mødighed jeg segner
I skumle Grav til evig Glemsel ned!